

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Kladna**, se sídlem náměstí Starosty Pavla 44, Kladno, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) ELIAV a.s., IČ: 64048179, se sídlem Lesní 322, Velká Dobrá, zast. JUDr. Janou Štěpánkovou, advokátkou, se sídlem Urbanova 1242/16, Praha 5, II) obec Velká Dobrá, se sídlem Karlovarská 15, Velká Dobrá, zast. Mgr. MUDr. Markétou Škutovou, advokátkou, se sídlem Humny 333, Pchery, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2013, č. j. 47 A 5/2012 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení II) **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 9. 4. 2009, č. j. Výst. 570/09/Če/330, žalovaný podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů, vydal společnosti ELIAV a.s. stavební povolení na stavbu „*Stavební úpravy části (prostoru výkupu) průmyslového objektu likvidace autovraků s cílem osazení laboratorní technologie a zřízení pracoviště pyrolýzní ekologické likvidace odpadů vzniklých při demontáži*“ na pozemku st. p. 517 v katastrálním území Velká Dobrá a současně stanovil podmínky pro provedení stavby. V odůvodnění žalovaný uvedl, že společnost ELIAV a.s. podala dne 16. 2. 2009

žádost o vydání stavebního povolení. Žalovaný oznámil zahájení stavebního řízení známým účastníkům řízení a dotčeným orgánům; od ohledání na místě a ústního jednání upustil, protože mu poměry staveniště byly dobře známy a žádost poskytovala dostatečné podklady pro posouzení stavby. Žalovaný konstatoval, že uskutečněním nebo užíváním stavby nejsou ohroženy zájmy chráněné stavební zákonem, ani dalšími předpisy, projektová dokumentace splňuje obecné technické požadavky na stavby a nejsou dány důvody, které by bránily provedení stavby. Závazná stanoviska dotčených orgánů žalovaný zahrnul do podmínek rozhodnutí. Uzavřel, že účastníci řízení neuplatnili návrhy, ani námítky a nevyjádřili se k podkladům rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí podal nejvyšší státní zástupce žalobu podle § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); veřejný zájem spatřoval v tom, že napadené rozhodnutí umožnilo realizaci záměru, který nedostatečně řešil oblasti týkající se ochrany ovzduší, povrchových vod a veřejného zdraví v lokalitě, nacházející se v blízkosti obytné zástavby. Žalobce namítal, že správní spis neobsahuje žádnou žádost o stavební povolení, společnost ELIAV a.s. jen oznámila změnu užívání části stavby, aniž projevila zájem na konání stavebního řízení. Vydané rozhodnutí proto trpí vadou uvedenou v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Žalobce dále upozornil na skutečnost, že ve správním spisu není obsaženo ani stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje vydané podle § 10 odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“). Skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, tudíž vyžaduje zásadní doplnění ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 8. 2013, č. j. 47 A 5/2012 - 39, napadené správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění soud předeslal, že úvaha nejvyššího státního zástupce (žalobce) o naplnění veřejného zájmu nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví. Soud shledal, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí (stavební povolení) na základě oznámení změny v užívání části stavby, ve kterém je výslovně uvedeno, že *„změna v užívání není podmíněna provedením změny stavby, takže nároky stavby na okolí se nemění“*. Žalovaný toto podání posoudil jako žádost o vydání stavebního povolení pro stavební úpravy, ačkoliv pro takový postup neměl odpovídající vyjádření vůle společnosti ELIAV a.s., ani podklady vyžadované obecně závaznými právními předpisy. V rozhodnutí žalovaný neuvedl žádné údaje o technických parametrech a kapacitě povolované technologie, ve správním spisu chybí bližší údaje o parametrech stavby. Podle názoru soudu podléhal daný případ posouzení v řízení podle § 81 stavebního zákona, protože se jedná o technologii, která podstatně mění nároky stavby na okolí, a toto zvláštní územní řízení umožňuje účast veřejnosti a obce, na jejímž území je záměr umísťován. Soud konstatoval, že povolené stavební úpravy podléhají posouzení podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o posuzování vlivů, neboť jsou záměrem podle přílohy č. 1, kategorie II bodu 10.1 tohoto zákona. Soud sdílel názor žalobce, že orgánem příslušným k posuzování je krajský úřad. Pokud nebyl záměr posouzen ve zjišťovacím řízení, nebyla vyloučena nezbytnost vydání stanoviska podle § 10 zákona o posuzování vlivů. Porušením postupu stanoveného zákonem o posuzování vlivů a stavebním zákonem došlo k výraznému zkrácení procesních práv zejména obce Velká Dobrá. Soud připomněl, že podle § 127 odst. 1 stavebního zákona mohl žalovaný vydat souhlas se změnou v užívání stavby na základě oznámení ve zkráceném řízení, nebo ve věci

pokračování

rozhodnout; žalovaný zvolil druhou alternativu, aniž důvod tohoto postupu v napadeném rozhodnutí uvedl. Žalovaný navíc vydal napadené rozhodnutí na základě podkladů, které nemohou obstát, neboť projektová dokumentace nesplňuje požadavky vyplývající z § 2 a přílohy č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, není úplná a mnohdy ani ověřená. Soud uzavřel, že žalovaný porušil ustanovení § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť si neobstaral nezbytné podklady k danému případu, a ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) a § 10 odst. 1, 3 a 4 zákona o posuzování vlivů. K vyjádření společnosti ELIAV a.s., že stavba je umístěna v průmyslové zóně v blízkosti rychlostní komunikace, soud uvedl, že proces posuzování vlivů na životní prostředí má hodnotit kumulativní a synergické účinky jednotlivých záměrů v daném území, k čemuž v posuzovaném případě nedošlo. Nad rámec uvedeného soud konstatoval, že Krajský úřad Středočeského kraje v závěru zjišťovacího řízení ze dne 22. 1. 2010, č. j. 179132/2009/KUSK, shledal, že záměr bude posuzován podle zákona o posuzování vlivů, tudíž není pochyb o tom, že záměr podléhá územnímu řízení podle § 81 stavebního zákona. V územním řízení, ve kterém podle § 87 odst. 2 stavebního zákona musí stavební úřad nařídit k projednání žádosti veřejné ústní jednání, bude mít nejen obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn, ale i další účastníci řízení a široká veřejnost, možnost se k danému záměru vyjádřit, resp. uplatňovat své námitky a připomínky, které musí být vyhodnoceny v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu.

Proti tomuto rozsudku podala společnost ELIAV, a. s. (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost. Namítala, že soud rozhodl v rozporu s § 75 s. ř. s., neboť vycházel i ze závěru zjišťovacího řízení vydaného téměř rok po žalobou napadeném rozhodnutí. Zdůraznila, že podání se posuzuje podle svého obsahu bez ohledu na to, jak je označeno; ke změně posouzení její žádosti proto nebylo nutné její vyjádření. Názor soudu, že daný případ podléhal posouzení podle § 81 stavebního zákona, označila stěžovatelka za chybný. Závěr, že se jedná o technologii, která podléhá posuzování vlivů na životní prostředí, neboť podstatně mění nároky stavby na okolí, považovala stěžovatelka za nepřezkoumatelný; tento závěr nemá oporu v právním ani skutkovém stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Vadu řízení spatřovala stěžovatelka v tom, že soud shledal žalobu projednatelnou. Obecné konstatování žalobce, že veřejný zájem je dán skutečností, že napadené rozhodnutí umožňuje realizaci záměru, který nedostatečně řeší oblasti týkající se ochrany ovzduší, povrchových vod a veřejného zdraví v lokalitě nacházející se v blízkosti obytné zástavby, je podle stěžovatelky projevem naprosté zvlů státního orgánu. Stěžovatelka vyslovila, že na základě takto obecných konstatování není možné zasáhnout do jejího mnoho let pravomocně přiznaného práva. Doplnila, že odůvodnění veřejného zájmu bylo opsáno ze stanoviska Krajského úřadu Středočeského kraje vydaného dva roky po zrušení stavebním povolení. Soud se podle stěžovatelky dostatečně nevypořádal s vyjádřením žalovaného k žalobě. Stěžovatelka poznamenala, že činnost příslušných orgánů byla aktivována a ovlivněna místní lobby, a poukázala na předchozí vyjádření odborných orgánů, dny otevřených dveří, které pořádala, a aktivitu senátora JUDr. Jiřího Dienstbiera. Stěžovatelka uzavřela otázkou, v zájmu jaké veřejnosti bylo předmětné rozhodnutí zrušeno? Navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ani žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřili. Osoba zúčastněná na řízení II) označila kasační stížnost za nedůvodnou a navrhla, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti vyjmenovala důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.“

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka dne 16. 2. 2009 podle § 127 stavebního zákona oznámila žalovanému změny v užívání části stavby umístěné na pozemku parc. č. st. 517 v katastrálním území Velká Dobrá. Uvedla, že změna v užívání stavby se bude týkat dílny kabeláže, do které bude umístěna laboratorní technologie pro ekologické využívání odpadů vzniklých demontáží autovraků, především odpadní pryže, pneumatik a plastů. Změna v užívání není podmíněna provedením změny stavby, takže nároky stavby na okolí se nemění; nemění se ani vliv na životní prostředí.

Přípisem ze dne 3. 3. 2009, č. j. Výst. 570/09/Če/330, oznámil žalovaný stěžovatelce, Krajské hygienické stanici Středočeského kraje, Magistrátu města Kladna - odboru životního prostředí a Hasičskému záchrannému sboru zahájení stavebního řízení. Uvedl, že stěžovatelka podala dne 16. 2. 2009 žádost o vydání stavebního povolení na stavbu: „*Stavební úpravy části (prostoru výkupu) průmyslového objektu likvidace autovraků s cílem osazení laboratorní technologie a zřízení pracoviště pyrolýzní ekologické likvidace odpadů vzniklých při demontáži*“ na pozemku parc. č. st. 517 v katastrálním území Velká Dobrá.

Následně dne 9. 4. 2009 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí - stavební povolení.

Ve správním spisu je dále založen Závěr zjišťovacího řízení Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 22. 1. 2010, č. j. 179132/2009/KUSK, podle kterého záměr „*Laboratorní a demonstrační linka na likvidaci odpadů metodou vakuové pyrolýzy*“ spadá podle přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů do kategorie II bod 10.1 - *Zařízení ke skladování, úpravě nebo využívání nebezpečných odpadů; zařízení k fyzikálně-chemické úpravě,*

pokračování

energetickému využívání nebo odstraňování ostatních odpadů. Krajský úřad shledal, že předmětný záměr bude posuzován podle zákona o posuzování vlivů.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu Nejvyšší správní soud posoudil jednotlivé námitky stěžovatelky a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., který však stěžovatelka v kasační stížnosti nikterak blíže nespecifikovala. Soud proto konstatuje, že z obsahu soudního spisu nevyplývají žádné indicie, ze kterých by bylo možno usoudit na chybějící podmínky řízení, vyloučení soudkyň, nesprávné obsazení soudu nebo trestný čin některé ze soudkyň, jež o žalobě rozhodovaly.

Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zahrnuje jednak nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí soudu a jednak vady řízení před krajským soudem. Vadu řízení spatřovala stěžovatelka v porušení ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., podle kterého *„[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“*

Z citovaného ustanovení vyplývá, že pro soud není rozhodující, zda po vydání napadeného rozhodnutí došlo ke změnám právní úpravy nebo skutkových okolností. Předmětné ustanovení však nebrání tomu, aby soud při svém rozhodování vycházel z dokumentů, které vznikly až po vydání žalobou napadeného správního rozhodnutí, pokud popisují stav, jež ke dni rozhodování správního orgánu objektivně existoval. Nikdo nepochybuje o tom, že skutkový stav lze v soudním řízení prokázat např. využitím znaleckých posudků, které bývají zpravidla sepsány až po vydání správního rozhodnutí. Samotný okamžik sepsání znaleckého posudku ovšem nic nemění na tom, že soud rozhoduje podle skutkového a právního stavu ke dni vydání správního rozhodnutí.

Srovnatelná situace nastala rovněž v projednávané věci, kde krajský soud při svém rozhodování vycházel ze Závěru zjišťovacího řízení Krajského úřadu Středočeského kraje, vydaného dne 22. 1. 2010, tj. více než devět měsíců po vydání napadeného stavebního povolení. Tento dokument staví na skutkovém stavu, který nepochybně existoval již v okamžiku rozhodování žalovaného, neboť analyzuje záměr stěžovatelky, o němž žalovaný rozhodoval. V období od vydání žalobou napadeného rozhodnutí do vydání předmětného Závěru zjišťovacího řízení se nezměnila ani relevantní ustanovení zákona o posuzování vlivů, která určují, jaké záměry podléhají posouzení podle tohoto zákona.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud nepochybil, pokud při svém rozhodování vycházel ze Závěru zjišťovacího řízení, který byl vydán až po napadeném stavebním povolení. Zmíněný dokument současně představuje podpůrný podklad pro závěr krajského soudu, že technologie, již chtěla stěžovatelka umístit do stavby na pozemku parc. č. st. 517 v katastrálním území Velká Dobrá, podléhá posuzování vlivů na životní prostředí. Tento závěr však vyplývá již z Přílohy č. 1, kategorie II, bodu 10.1 zákona o posuzování vlivů.

Namítá-li stěžovatelka, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s vyjádřením žalovaného k žalobě, Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelka nespecifikovala,

jakými konkrétními argumenty žalovaného se krajský soud nezabýval. Z hlediska přezkoumatelnosti napadeného rozsudku je přitom klíčové, že krajský soud rozhodl v mezích žalobních bodů a řádně odůvodnil, proč napadené správní rozhodnutí zrušil. K tvrzení žalovaného, že podání stěžovatelky hodnotil podle obsahu, se krajský soud vyslovil; ostatní argumenty žalovaného jsou z hlediska zjištěných důvodů pro zrušení stavebního povolení zcela irelevantní. Napadený rozsudek proto netrpí nedostatkem důvodů rozhodnutí a je přezkoumatelný ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

K námitce stěžovatelky týkající se projednatelnosti žaloby nejvyššího státního zástupce Nejvyšší správní soud poukazuje na konstantní judikaturu správních soudů. V rozsudku ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006 - 70, publikovaném pod č. 1455/2008 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*úvaha, zda je ve věci dán závažný veřejný zájem (§ 66 odst. 2 s. ř. s.), nepodléhá přezkumu správními soudy.*“

Z § 1 odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že státní zastupitelství byla zřízena jako soustava úřadů státu určených k zastupování státu při ochraně veřejného zájmu ve věcech svěřených zákonem do působnosti státního zastupitelství. Posouzení existence veřejného zájmu na podání žaloby podle § 66 odst. 2 s. ř. s. proto přísluší právě nejvyššímu státnímu zástupci a správní soudy nejsou oprávněny do těchto úvah jakkoliv zasahovat. Věcnému projednání žaloby tudíž nebránila žádná zákonná překážka.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli, která v postupu nejvyššího státního zástupce spatřovala naprostou zvlášť státního orgánu. Naopak, již samotná důvodnost žaloby dokládá, že nejvyšší státní zástupce zcela správně vyhodnotil, že žalobou napadené stavební povolení bylo vydáno v rozporu se zákonem, a hájil tedy veřejný zájem na zákonnosti rozhodování správních orgánů, aniž by vybočil z mezí, které mu k tomu určuje zákon o státním zastupitelství a soudní řád správní.

Nepodložené tvrzení stěžovatelky o ovlivnění činnosti správních orgánů místní lobby a aktivitě senátora JUDr. Jiřího Dienstbiera nemůže nic změnit na tom, že nejvyšší státní zástupce postupoval plně v intencích příslušných právních předpisů a krajský soud jeho žalobu řádně projednal a rozhodl o ní zcela v souladu s pravidly obsaženými v soudním řádu správním.

Poukazuje-li stěžovatelka na zásah do svého mnoho let pravomocně přiznaného práva, Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelka si vzhledem ke svému odbornému zaměření musela být vědoma toho, že její záměr umístění *laboratorní technologie pro ekologické využívání odpadů vzniklých demontáží autovraků, především odpadní pryže, pneumatik a plastů* podléhá posuzování vlivů na životní prostředí a že postup žalovaného v dané věci nebyl v souladu s příslušnými právními předpisy.

Nejvyšší správní soud poté přistoupil k posouzení existence kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka především zdůrazňovala, že podání se posuzuje podle svého obsahu bez ohledu na to, jak je označeno, a že ke změně posouzení její žádosti nebylo nutné její vyjádření.

pokračování

Stěžovatelce lze přisvědčit, že správní orgány skutečně mají povinnost posuzovat jednotlivá podání účastníků řízení podle jejich obsahu (srov. § 37 odst. 1 věta druhá správního řádu). Smyslem tohoto ustanovení je přinutit správní orgány k tomu, aby podání účastníků nehodnotily jen podle formálních kritérií nebo formálního označení, ale aby zkoumaly skutečný obsah podání, tj. co účastník řízení požaduje.

Povinnost správního orgánu hodnotit podání podle jeho obsahu však rozhodně neznamená, že by správní orgán měl oprávnění nebo dokonce povinnost bez dalšího podsouvat účastníkovi řízení tvrzení, námitky, návrhy nebo argumenty, které jeho podání vůbec neobsahuje. Správní orgán není oprávněn domýšlet, co účastník asi chtěl nebo mohl chtít učinit. Právě naopak, účastník řízení musí ve svém podání co nejjednoznačněji vyjádřit, čeho se domáhá; vyvstanou-li správnímu orgánu pochybnosti o obsahu nebo účelu podání, musí podatele vyzvat k odstranění vad podání (blíže viz Vedral, J. *Správní řád komentář*. 2. vydání, Praha: RNDr. Ivana Hexnerová - BOVA POLYGON, 2012, str. 408 a násl.).

Podání stěžovatelky, které doručila žalovanému dne 16. 2. 2009, nevzbuzovalo žádné pochybnosti o tom, že se jedná o oznámení změny v užívání části stavby podle § 127 stavebního zákona. Název podání byl plně v souladu s jeho obsahem, který rozhodně nebylo možné vyložit jako žádost o vydání stavebního povolení. Žalovaný tedy v žádném případě nebyl oprávněn toto podání stěžovatelky považovat za žádost o vydání stavebního povolení a měl s ním naložit tak, jak mu ukládalo tehdy účinné znění ustanovení § 127 odst. 2 nebo 3 stavebního zákona. V daném případě byl ostatně předmět podání stěžovatele jednoznačně určen použitím zákonem předepsaného formuláře (§ 196 stavebního zákona, Příloha č. 6 k vyhlášce č. 526/2006 Sb.).

Dospěl-li žalovaný k závěru, že změna, již chtěla stěžovatelka provést, vyžaduje stavební povolení, bylo jeho povinností vydat rozhodnutí, jímž by změnu v užívání stavby zakázal. V odůvodnění takového rozhodnutí pak měl žalovaný vysvětlit, proč je k realizaci záměru stěžovatelky nezbytné stavební povolení, a navést tak stěžovatelku k tomu, aby podala příslušnou žádost (§ 126 odst. 4 stavebního zákona).

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stavební povolení může být vydáno pouze na základě žádosti stavebníka, která ovšem v projednávané věci zcela chybí. Napadené správní rozhodnutí je tudíž nezákonné.

Stěžovatelka dále namítala nesprávnost názoru krajského soudu, že daný případ podléhal posouzení podle § 81 stavebního zákona. Podle odst. 1 tohoto ustanovení „[r]ozhodnutí o změně stavby a o změně vlivu stavby na využití území (dále jen „rozhodnutí o změně stavby“) stanoví podmínky pro požadovanou změnu stavby a její nové využití nebo podmínky upravující vliv na životní prostředí a nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.“ Podle odst. 2 „[r]ozhodnutí o změně stavby vyžadují a) nástavby, b) přístavby, c) změny ve způsobu užívání stavby, které podstatně mění nároky stavby na okolí.“

Nejvyšší správní soud má ve shodě s krajským soudem za to, že změna ve způsobu užívání stavby podstatně mění nároky stavby na okolí. Tento závěr plně koresponduje s nutností posuzovat záměr stěžovatelky podle zákona o posuzování vlivů, kterou

konstatoval k tomu věcně příslušný Krajský úřad Středočeského kraje v Závěru zjišťovacího řízení ze dne 22. 1. 2010.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal žádný ze stěžovatelkou uplatněných důvodů pro zrušení rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2013, č. j. 47 A 5/2012 - 39, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, žalobce, ani žalovaný žádné náklady řízení neuplatňovali, proto Nejvyšší správní soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Osoba zúčastněná na řízení II) nemá podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud v tomto řízení neuložil žádnou povinnost a nejsou dány ani důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu